

Núria Cadenas

La justícia espanyola ha demostrat en aquest cas, però també en el cas dels encausats de l'operació Garzón de l'estiu del 92, un tracte diferencial cap als independentistes catalans, mostrant sovint la seua cara més fosca i més intransigent. L'actitud judicial sembla haver perseguit, més que castigat, un delicte, sembla voler encadenar unes idees. Però les idees no es poden encadenar. Ni tan sols descolorir.

Núria Cadenas torna a estar, des de la setmana passada entre els seus. No l'ha indultada cap rei exòtic de l'extrem orient. Ella no té rei. Tampoc va ser enxampada amb uns quilos d'heroïna al damunt. Ella no traficava, ella defensa una causa política. Cap televisió, ni pública ni privada, li ha dedicat un reportatge entenedor. Va haver de venir una televisió alemanya per fer un reportatge i explicar el que aquí alguns no s'atrevien o no els van deixar explicar. Quan ha sortit, cap alcalde ni autoritat, ni civil ni militar, l'ha anat a rebre. A la sortida de la presó l'esperaven els seus pares i els seus amics. Una vegada més —no és la primera vegada que ix de la presó— ha eixit somrient, activa, sense doblegar-se, com si desafiarà els seus guardians.

Núria Cadenas ha negat sempre les acusacions que li van formular. La mateixa justícia que la va absoldre de pertànyer a Terra Lliure la va acusar de diversos delictes d'estralls i de tinença d'armes. El seu cas ha estat envoltat sempre d'irregularitats judicials i penitenciàries. Des del retard amb què va ser jutjada, que la va obligar a fer més de dos anys de presó preventiva, fins als nombrosos i sospitosos trasllats que ha hagut de patir aquests sis anys. Existeix alguna raó perquè Núria Cadenas, amb sis anys de presó, haja hagut de visitar sis centres penitenciaris? Les cel·les de Carabanchel, Yeserías, Múrcia, Saragossa, Wad-Ras i Can Brians, han vist créixer la jove independentista, entre trasllat i trasllat. Són moltes les incògnites que planen encara sobre el cas Cadenas i segurament algunes d'elles no sortiran mai a la llum. En el llibre *Memòries de presó*, del qual ens fem ressò en aquest número, explica que el jutge Carlos Bueren li va oferir la llibertat a canvi d'una renúncia a "vel·leïtats subversives" i que donara "quatre noms", encara que foren inventats. Ella s'hi va negar i diu que el seu advocat, l'avui desaparegut Fernando Salas, va respondre a Bueren dient-li clarament "La Núria no és un cuc". Existeix doble rasadora per aquells que es porten bé i aquells que es porten malament? Amb un mateix delicte, la justícia espanyola té dues cares? A hores d'ara, aquestes preguntes semblen excessivament innocents. Núria Cadenas ha pogut observar, des de la finestra barrada de la seua cel·la, com anaven eixint de la presó, molt abans que ella, Amedo, Domínguez o Ynes-trillas, entre d'altres.

La justícia espanyola ha demostrat en

aquest cas, però també en el cas dels encausats de l'operació Garzón de l'estiu del 92, un tracte diferencial cap als independentistes catalans, mostrant sovint la seua cara més fosca i més intransigent. L'ampliació d'acusacions que ha fet recentment el fiscal de l'Audiència Nacional contra els detinguts de la ràtzia olímpica, augmentant en alguns casos les peticions fins a deu anys més, demostra clarament que no hi ha intenció de solucionar políticament aquest conflicte —que és polític, recordem-ho—, sinó que es continua optant per la política de la garrotada i la reixa. Una estratègia perillosa que, lluny de buscar camins de trobada, sembla que busque reobrir velles ferides. En el cas Cadenas, per exemple, l'actitud judicial sembla haver perseguit, més que castigat, un delicte, sembla voler encadenar unes idees. Però les idees no es poden encadenar. Ni tan sols descolorir.